

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Kataríny Pramukovej a členiek Mgr. Ľubomíry Kúdelovej a JUDr. Jany Zemaníkovej v právnej veci navrhovateľa **JUDr. M.**, so sídlom J., X. Banská Bystrica, správca konkurznej podstaty úpadcu M., nar. X., bytom K., X. Nová Baňa, zast. advokátom JUDr. E., so sídlom I., X. Bratislava, proti odporcovi **JUDr. L.**, súdny exekútor, so sídlom B., X. Liptovský Mikuláš, IČO: X., zast. F., s. r. o., so sídlom M., X. Liptovský Mikuláš, IČO: X., **o zaplatenie 5 000 eur s príslušenstvom**, vedenej na Okresnom súde Banská Bystrica pod sp. zn. 26Cbi/1/2012, o dovolaní odporcu proti rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici z 29. novembra 2012 č. k. 43CoKR/39/2012-91, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie odporcu podané proti rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici z 29. novembra 2012 č. k. 43CoKR/39/2012-91 **z a m i e t a.**

Odporca je **p o v i n n ý** zaplatiť navrhovateľovi trovy dovolacieho konania, ktoré pozostávajú z trov právneho zastúpenia vo výške 226,49 eur na účet jeho právneho zástupcu, do 3 dní po nadobudnutí právoplatnosti tohto uznesenia.

O d ô v o d n e n i e :

Okresný súd Banská Bystrica rozsudkom zo dňa 10. mája 2012 č. k. 26Cbi/1/2012-78 zamietol návrh navrhovateľa na zaplatenie sumy 5 000 eur s 9,25 % úrokom z omeškania ročne od 30. júna 2011 do zaplatenia titulom vydania finančných prostriedkov do konkurznej podstaty z toho dôvodu, že odporca si túto sumu ponechal v rozpore s § 4 ods. 1 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky o odmenách a náhradách súdnych exekútorov č. 288/1995 Z. z. na úhradu jeho odmeny. Súd prvého stupňa nesúhlasil s tvrdením navrhovateľa, že sa na prejednávajúcu vec vzťahuje ust. § 48 zákona č. 7/2005 Z. z. o konkurze a reštrukturalizácii (ďalej len „ZKR“), podľa ktorého všetky plnenia, ktoré odporca získal počas vykonávania exekúcie od povinného a ktoré do dňa vyhlásenia konkurzu neboli vyplatené oprávnenému tvoria konkurznú podstatu a že odporca je ich povinný vydať do konkurznej podstaty. Dospel k záveru, že vzhľadom k tomu, že ZKR rozlišuje dve štádiá konkurzného konania, a to začatie konkurzného konania, ktoré má za následok prerušenie exekučného konania a vznik povinnosti exekútora vydať výťažok do podstaty, okrem trov exekúcie podľa § 36 ods. 6 Exekučného poriadku a druhé štádium, a to vyhlásenie konkurzu, ktoré má za následok zastavenie exekučného konania a povinnosť vydať výťažok do podstaty s tým, že trovy exekúcie si exekútor uplatní ako podmienenú pohľadávku s poukazom na § 48 ZKR v konkurznom konaní, bolo potrebné prihliadnuť k tomu, že k vymoženiu pohľadávky odporcom od povinného - úpadcu došlo ešte pred začatím konkurzného konania, čo znamená, že na exekučné konanie voči povinnému - úpadcovi, ktoré viedol oprávnený prostredníctvom odporcu, sa vzťahovali účinky začatia konkurzného konania, a teda nastalo prerušenie exekučného konania a odporcovi vznikla povinnosť vydať do podstaty vymoženú pohľadávku, okrem trov exekúcie podľa § 14 ods. 5 písm. b/ ZKR a § 36 ods. 6 Exekučného poriadku. Okresný súd mal za preukázané, že suma, ktorú poskytol úpadca na plnenie svojho záväzku odporcovi mohla slúžiť aj na úhradu trov exekúcie, preto nebolo možné na prejednávajúcu vec aplikovať § 48 ZKR, pretože odporca bol oprávnený si túto sumu ponechať podľa § 36 ods. 6 EP na úhradu svojich exekučných trov. Následné vyhlásenie konkurzu už preto nemalo vo vzťahu k odporcovi žiadne právne účinky, pretože sa na odporcu vzťahovali účinky, ktoré vznikli predtým, a to okamihom začatia konkurzného konania. O náhrade trov prvostupňového konania rozhodol súd podľa § 142 ods. 1 O. s. p. tak, že odporcovi, ktorý bol v konaní plne úspešný, priznal právo na ich náhradu.

Proti tomuto rozsudku podal odvolanie navrhovateľ, v ktorom sa domáhal zmeny rozsudku súdu prvého stupňa tak, že súd žalobe vyhovie v celom rozsahu.

Krajský súd v Banskej Bystrici rozsudkom z 29. novembra 2012 č. k. 43CoKR/39/2012–91 napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa zmenil tak, že odporca je povinný zaplatiť navrhovateľovi 5 000 eur s 9,25 % úrokom z omeškania ročne od 30. júna 2011 do zaplatenia a nahradiť mu trovy prvostupňového konania vo výške 678,30 eur na účet právneho zástupcu navrhovateľa. Zároveň uložil odporcovi povinnosť nahradiť navrhovateľovi trovy právneho zastúpenia, ktoré mu vznikli v odvolacom konaní vo výške 226,28 eur na účet právneho zástupcu navrhovateľa.

V odôvodnení rozhodnutia uviedol, že súd prvého stupňa správne zistil skutkový stav, avšak dospel k nesprávnym právnym záverom, keď na prejednávajúcu vec nesprávne aplikoval ustanovenie právneho predpisu, a to § 36 ods. 6 Exekučného poriadku v spojení s § 14 ods. 5 písm. b/ ZKR. Odvolací súd sa stotožnil s tvrdením navrhovateľa pri uplatnení nároku na vydanie sumy 5 000 eur s úrokom z omeškania do konkurznej podstaty v tom, že tento nárok vyplýva z právnej úpravy obsiahnutej v § 48 ZKR, podľa ktorého sa vyhlásením konkurzu už začaté exekučné konania zastavujú a ak v exekučnom konaní došlo k speňaženiu majetku podliehajúceho konkurzu a výťažok ešte nebol vyplatený oprávnenému, stáva sa tento súčasťou podstaty a trovy konania, ktoré v súvislosti s exekučným konaním exekútorovi vznikli sa stávajú pohľadávkou proti príslušnej podstate. V tejto súvislosti je irelevantné, či výťažok, ktorý nebol vyplatený oprávnenému získal exekútor pre oprávneného dobrovoľne od povinného alebo svojim konaním, pretože podstatné je, že táto časť sumy, ktorá patrí oprávnenému ku dňu vyhlásenia konkurzu oprávnenému vydaná nebola.

Odvolací súd bol toho právneho názoru, že na prejednávajúci prípad nie je možné aplikovať ust. § 36 ods. 6 EP, pretože právna úprava obsiahnutá v tomto ustanovení Exekučného poriadku nekorešponduje s právnou úpravou obsiahnutou v ZKR, ktorá má prednosť pred úpravou v Exekučnom poriadku.

Účinkom vyhlásenia konkurzu je, že konanie o výkon rozhodnutia a exekučné konania, ktoré sa začali pred vyhlásením konkurzu sa vyhlásením konkurzu ex lége zastavujú tak, ako to vyplýva z § 14 ZKR, preto mal okresný súd na prejednávany prípad aplikovať ust. § 48 ZKR, podľa ktorého, ak už došlo v exekučnom konaní k speňaženiu majetku podliehajúceho konkurzu, avšak výt'azok nebol vyplatený oprávnenému, stáva sa tento súčasťou príslušnej podstaty a trovy konania sú pohľadávkou proti nej.

Odvolací súd je preto toho právneho názoru, že odporca je povinný vydať výt'azok exekúcie v celosti v prospech konkurznej podstaty v súlade s § 48 ZKR, pričom jeho nárok na účelne vynaložené trovy exekučného konania nezaniká, avšak tieto si musí uplatniť v konkurznom konaní konkurznou prihláškou ako pohľadávku proti podstate.

Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu podal odporca dovolanie a navrhol napadnutý rozsudok zrušiť, a vec vrátiť odvolaciemu súdu na ďalšie konanie.

Z odôvodnenia dovolania vyplýva, že žalobca ho podal z dôvodu uvedeného v § 241 ods. c) O. s. p., t. j., že rozhodnutie odvolacieho súdu spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci.

Nesprávne právne posúdenie veci podľa odporcu spočíva v tom, že ustanovenie § 48 ZKR na tento prípad aplikovať nemožno. **V zmysle § 48 ZKR je súdny exekútor povinný vydať výt'azok do príslušnej podstaty, len ak výt'azok bol získaný speňažením majetku podliehajúceho konkurzu a výt'azok ešte nebol vyplatený oprávnenému.** Odvolací súd sa vôbec nezaoberal skutočnosťou, že **nejde o výt'azok získaný speňažením majetku podliehajúceho konkurzu.** Otázku, či ide o takýto majetok, odvolací súd nevysvetlil dostatočne zrozumiteľným a preskúmateľným spôsobom. Z ustanovení Exekučného poriadku a ani z dotknutých ustanovení ZKR nie je možné vyvodiť, čo sa považuje za „speňaženie“ majetku súdnym exekútorom. **Či je to vymoženie pohľadávky oprávneného niektorým zo spôsobov vykonávania exekúcie (§ 62, 63 Exekučného poriadku), alebo za takéto speňaženie na účely ustanovenia § 48 ZKR možno považovať aj dobrovoľnú úhradu pohľadávky povinným po začatí exekúcie.** Ustanovenie § 48 ZKR je použiteľné len na prípady, kedy v exekučnom konaní bol speňažený majetok, ktorý by inak podliehal

konkurzu (v zmysle 67 ods. 1 ZKR), avšak výt'azok zo speňaženia takéhoto majetku ešte nebol vyplatený oprávnenému. Len v takomto prípade sa výt'azok zo speňaženia stáva súčasťou príslušnej podstaty. V predmetnej veci súdny exekútor nespeňažoval žiaden majetok, úpadca ako povinný predmetnú sumu dobrovoľne uhradil ešte pred vyhlásením konkurzu. Odporca je toho názoru, že, **by malo ísť o speňaženie majetku podliehajúceho „konkurzu“.**

Podľa názoru odporcu ust. § 48 ZKR prehlasuje za majetok podliehajúci konkurzu len také peňažné prostriedky, ktoré boli získané ako peňažný ekvivalent majetku, ktorý súdny exekútor speňažil a ktorý by inak (v prípade, že by nedošlo k jeho speňaženiu) podliehal konkurzu v zmysle § 67 ods. 1 ZKR. Rozhodnou okolnosťou je, že takto získané peňažné prostriedky súdny exekútor nestihol ku dňu vyhlásenia konkurzu rozvrhnúť oprávnenému. Nárok navrhovateľa nie je dôvodný, keďže nejde o majetok podliehajúci konkurzu v zmysle § 67 ods. 1 ZKR a nejde ani o výt'azok zo speňaženia majetku podliehajúceho konkurzu v zmysle § 48 ZKR.

Odporca poukázal na list oprávneného zo dňa 18. marca 2011, podľa ktorého oprávnený súhlasil, aby si súdny exekútor túto sumu celú ponechal na svojom účte ako preddavok na budúcu odmenu a náhradu hotových výdavkov exekútora v ďalšej činnosti. **Celá suma vo výške 5 000 eur bola uvedeným spôsobom vyplatená oprávnenému a teda súdny exekútor nie je povinný ju vydať do konkurznej podstaty.**

Navrhovateľ sa k dovolaniu odporcu vyjadril podaním zo dňa 27. mája 2013. Navrhol aby dovolací súd v súlade s ust. § 243b O. s. p. dovolanie zamietol a uplatnil si náhradu trov dovolacieho konania v sume 226,49 eur. Uviedol, že žalovaná suma nebola do momentu zverejnenia uznesenia o začatí konkurzného konania ešte v rámci exekúcie odporcom vyplatená oprávnenému, a stala sa ex lege momentom tohto zverejnenia súčasťou príslušnej konkurznej podstaty. Poukázal na ust. § 48 ZKR s tým, že je irelevantné či došlo k dobrovoľnému plneniu povinnosti alebo bol majetok úpadcu odporcom pri výkone exekúcie speňažený, nakoľko obe alternatívy uspokojenia pohľadávok majú za následok objektívne zmenšenie majetku úpadcu. K výpočtu odmeny súdneho exekútora poukázal na ust. § 4 ods. 1 a § 5 ods. 1 vyhlášky č. 288/1995 Z. z. a uviedol, že odporca ako súdny exekútor bol

v čase pred začatím konkurzného konania oprávnený ponechať si časť zodpovedajúcu 20 % prijatej sumy a zvyšok bol povinný bez zbytočného odkladu poukázať na účet oprávneného v predmetnej exekúcii. Keďže odporca túto svoju povinnosť nesplnil vyhlásením konkurzu mu vznikla podľa ust. § 48 ZKR povinnosť vydať celý výťažok exekúcie predstavujúci sumu 5 000 eur do príslušnej podstaty.

Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O. s. p.), po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania a že dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť týmto opravným prostriedkom (§ 238 ods. 1 O. s. p.), bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O. s. p.), preskúmal rozsudok odvolacieho súdu v rozsahu podľa § 242 ods. 1 O. s. p. a dospel k záveru, že dovolanie odporcu nie je opodstatnené.

Dovoláním možno napadnúť právoplatné rozhodnutie odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O. s. p.).

Podľa ust. § 237 O. s. p. je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu, ak je konanie súdu, v ktorom bolo napadnuté rozhodnutie vydané, postihnuté niektorou z väd uvedených v predmetnom ustanovení. Povinnosť skúmať, či konanie nie je zaťažené niektorou z nich, vyplýva pre dovolací súd z ustanovenia § 242 ods. 1 O. s. p.

O prípady odôvodňujúce prípustnosť podania dovolania, ktoré sú uvedené v ust. § 237 O. s. p., v prejednávanej veci nejde z toho dôvodu, že odvolací súd pri prejednávaní a rozhodovaní veci postupoval v súlade s právnymi predpismi. Súdny oboch stupňov rozhodovali vo veci, ktorá patrí do právomoci súdov, účastníci konania mali spôsobilosť byť účastníkmi tohto konania, v totožnej veci sa právoplatne nerozhodlo a ani v tej istej veci sa prv nezačalo iné konanie, účastníkom konania sa postupom súdu neodňala možnosť konať pred súdom a vec nerozhodoval vylúčený sudca. V prejednávanej veci sa tak neznemožnilo uplatniť procesné práva účastníkom konania, ktoré sú priznané právnym poriadkom na zabezpečenie ich práv a oprávnených záujmov.

Vady konania vymenované v ust. § 237 O. s. p. žalovaný nenamietal a ani v dovolacom konaní neboli zistené.

Ďalej prípustnosť dovolania proti rozsudku upravuje ust. § 238 O. s. p., a to pre prípad rozsudkov odvolacích súdov, ktorými bol rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej zmenený podľa ods. 1, resp. v ktorom sa odvolací súd odchýlil od právneho názoru dovolacieho súdu, vysloveného v tejto veci podľa odseku 2 a tiež v prípade, ak odvolací súd vyslovil vo výroku svojho potvrdzujúceho rozsudku, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu podľa odseku 3.

V posudzovanom prípade odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa zmenil, z ktorého dôvodu je dovolanie prípustné.

Pokiaľ ide o hmotnoprávne vady namietnuté v dovolaní podľa ust. § 241 ods. 2 písm. c/ O. s. p., dovolací súd uvádza, že nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav (skutkové zistenie), okrem iného aj vtedy, ak súd použil iný právny predpis, než ktorý mal správne použiť, alebo súd aplikoval správny právny predpis, ale ho nesprávne vyložil.

V zmysle § 14 ZKR ods. 5 písm. b/ na majetok patriaci dlžníkovi nemožno začať konanie o výkon rozhodnutia alebo exekučné konanie; už začaté konania o výkon rozhodnutia alebo exekučné konania sa prerušujú.

V zmysle § 14 ZKR ods. 6 ak tento zákon neustanovuje inak, účinky začatia konkurzného konania zanikajú vyhlásením konkurzu alebo zverejnením uznesenia, ktorým sa konkurzné konanie končí, v Obchodnom vestníku.

V zmysle § 36 ods. 6 Exekučného poriadku ak je exekučné konanie prerušené, exekútor vyplatí správcovi konkurznej podstaty vymoženú pohľadávku alebo jej časť okrem trov exekúcie do siedmich dní od prerušenia exekučného konania.

V zmysle § 48 ZKR na majetok podliehajúci konkurzu nemožno počas konkurzu začať konanie o výkon rozhodnutia alebo exekučné konanie; už začaté konania o výkon rozhodnutia alebo exekučné konania sa vyhlásením konkurzu zastavujú. Ak v konaní o výkon rozhodnutia alebo v exekučnom konaní už došlo k speňaženiu majetku podliehajúceho konkurzu, avšak výťažok ešte nebol vyplatený oprávnenému, výťažok sa stáva súčasťou príslušnej podstaty a trovy konania sú pohľadávkou proti príslušnej podstate; ak je oprávneným veriteľ zabezpečenej pohľadávky, výťažok exekútor alebo iný vymáhajúci orgán vyplatí veriteľovi zabezpečenej pohľadávky do výšky jeho zabezpečenej pohľadávky, ako keby konkurz nebol vyhlásený.

V zmysle § 91 ods. 1 ZKR speňažovaním sa rozumie prevedenie všetkého majetku, ktorý podlieha konkurzu, na peňažné prostriedky v eurách na účel uspokojenia veriteľov. Za speňažovanie sa považuje aj zabezpečenie peňažnej hotovosti úpadcu, prijímanie plnení z úpadcových peňažných pohľadávok a odplatný prevod úpadcovho podniku alebo jeho časti.

Jedným z procesnoprávných účinkov začatia konkurzného konania je tiež skutočnosť, že už začaté exekučné konania sa prerušujú. Ak je exekučné konanie prerušené, exekútor je povinný vyplatiť správcovi konkurznej podstaty vymoženú pohľadávku, alebo jej časť z výnimkou trov exekúcie do siedmich dní od prerušenia konania. Tieto účinky však trvajú len do momentu vyhlásenia konkurzu, resp. zverejnenia uznesenia, ktorým sa konkurzné konania končí, v Obchodnom vestníku. Jedným z procesnoprávných účinkov vyhlásenia konkurzu je skutočnosť, že už začaté exekučné konania sa vyhlásením konkurzu zastavujú. V prípade ak už došlo k speňaženiu majetku podliehajúceho konkurzu, ale tento výťažok nebol ešte vyplatený oprávnenému, stáva sa výťažok súčasťou príslušnej podstaty, pričom trovy konania sa zo zákona stávajú pohľadávkou proti podstate.

Podľa § 48 ZKR je súdny exekútor povinný vydať výťažok len vtedy, ak v exekučnom konaní došlo k speňaženiu majetku podliehajúceho konkurzu a výťažok nebol vydaný oprávnenému. Súdny exekútor je povinný vydať výťažok získaný speňažením (Exekučný poriadok hovorí o vyplatení vymoženej pohľadávky alebo jej časti) len za predpokladu, že výťažok nebol vydaný oprávnenému. ZKR neprikazuje súdnemu exekútorovi vydať získaný výťažok, ale vytvára stav, keď sa výťažok stáva súčasťou konkurznej podstaty, a to v celom

rozsahu, bez možnosti súdneho exekútora ponechať si časť na úhradu trov exekúcie. Po zverejnení uznesenia o vyhlásení konkurzu v Obchodnom vestníku sa získaný a nevydaný výťažok stáva priamo zo zákona súčasťou konkurznej podstaty a od tohto momentu je súdny exekútor povinný vydať ho správcovi bez toho, aby ho bol správca povinný vyzývať. Táto povinnosť vyplýva priamo z § 48 ZKR. Podľa ZKR je súdny exekútor povinný vydať získaný výťažok po zverejnení uznesenia o vyhlásení konkurzu, teda momentom zastavenia exekučného konania a nie po prerušení konania, tak ako to stanovuje Exekučný poriadok. Podľa ZKR sa exekučné konanie prerušuje už uznesením o začatí konkurzného konania.

Z naznačeného výkladu, je zrejmé, že v danom prípade je potrebné riešiť konflikt dvoch právnych noriem, to konkrétne ust. § 48 ZKR a § 36 ods. 6 Exekučného poriadku. Dovolací súd je toho názoru, že za použitia základných výkladových pravidiel (*lex posterior derogat legi priori* - zákon neskorší ruší zákon skorší a *lex specialis derogat legi generali* - zákon špeciálny ruší zákon všeobecný) je potrebné v predmetnom prípade prednostne aplikovať ust. § 48 ZKR.

To znamená, že momentom vyhlásenia konkurzu na majetok oprávneného je súdny exekútor povinný za stanovených podmienok vydať správcovi celý získaný výťažok v prospech konkurznej podstaty. Trovy exekúcie sú v tomto prípade pohľadávkou proti podstate, ktorú si správca musí uplatniť u správcu, ak má záujem, aby jeho pohľadávka bola v konkurze uspokojená. Správca pohľadávku preskúma a ak ju uzná, musí ju uspokojiť, ako pohľadávku proti podstate z príslušnej podstaty podľa poradia. V prípade ak správca neuzná súdnym exekútorom uplatnené trovy exekúcie alebo ich časť a súdny exekútor bude trvať na ich výške, musí podať žalobu o určenie ich právneho dôvodu alebo výšky.

K námietke dovolateľa týkajúcej sa skutočnosti, že výťažok, ktorý je súdny exekútor povinný vydať do príslušnej podstaty, je len výťažok získaný speňažením majetku podliehajúceho konkurzu, pričom v predmetnom prípade povinný plnil oprávnenému „dobrovoľne“, nešlo teda o speňaženie majetku podliehajúceho konkurzu, čoho dôsledkom je, že uvedené finančné prostriedky sa nestali súčasťou príslušnej podstaty dovolací súd uvádza, že po doručení uznesenia o začatí exekúcie povinnému, nemožno hovoriť o dobrovoľnom plnení. Povinný sa od tohto momentu pôsobením súdneho exekútora dostáva

pod tlak, v dôsledku ktorého sa môže rozhodnúť splniť svoju pohľadávku oprávnenému, ešte pred tým ako súdny exekútor pristúpi k vykonaniu niektorého zo spôsobov vykonania exekúcie. Takéto konanie povinného, práve vzhľadom na hrozbu vykonania exekúcie, niektorým zo spôsobov uvedených v upovedomení súdneho exekútora a s tým spojeným rastom trov exekúcie, nie je možné považovať za dobrovoľné splnenie záväzku v pravom slova zmysle. Aj takéto plnenie súdnemu exekútorovi tvorí výťažok exekúcie, ktorý je súdny exekútor následne po odpočítaní príslušných trov exekúcie povinný vyplatiť oprávnenému.

V zmysle § 91 ods. 1 ZKR sa speňažovaním rozumie nie len prevedenie všetkého majetku, ktorý podlieha konkurzu, na peňažné prostriedky, ale aj prijímanie plnení z úpadcových peňažných pohľadávok. Z logiky veci vyplýva, že peňažné prostriedky na účte nie je potrebné speňažovať. Ak však patria úpadcovi sú majetkom podliehajúcim konkurzu, a sú súčasťou výťažku z ktorého je správca po vydaní rozvrhového uznesenia povinný uspokojiť nezabezpečené pohľadávky v zistenom rozsahu. V opačnom prípade, by nastala absurdná situácia, v ktorej by správca konkurznej podstaty nebol povinný uhradiť pohľadávky veriteľov, z peňažných prostriedkov nachádzajúcich sa na účtoch úpadcu ku dňu vyhlásenia konkurzu, resp. z dobrovoľných peňažných plnení úpadcových dlžníkov, prijatých v jeho priebehu.

Odvolačí súd teda rozhodol správne, keď zmenil rozsudok súdu prvého stupňa tak, že odporcovi uložil povinnosť zaplatiť navrhovateľovi 5 000 eur s 9,25 % úrokom z omeškania ročne od 30. júna 2011 do zaplatenia.

Nakoľko dovolací dôvod podľa § 241 ods. 2 písm. c/ O. s. p. nie je daný a keďže neboli zistené ani ďalšie dôvody uvedené v § 241 ods. 2 O. s. p., ktoré by mali za následok nesprávnosť dovolaním napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu, Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie odporcu podľa § 243b ods. 1 O. s. p. zamietol.

O trovách dovolacieho konania dovolací súd rozhodol podľa ust. § 234b ods. 5 O. s. p. v spojení s ust. § 224 ods. 1 a § 142 ods. 1 O. s. p., tak, že úspešnému navrhovateľovi priznal náhradu trov dovolacieho konania (trovy právneho zastúpenia) za 1 úkon právnej služby - vyjadrenie k dovolaniu odporcu – odmena vo výške 180,93 eur + režijný paušál

vo výške 7,81 eur, spolu trovy dovolacieho konania vo výške 226,49 eur.

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie: Proti tomuto uzneseniu ne je prípustný žiadny opravný prostriedok.

V Bratislave, 24. februára 2015

JUDr. Katarína Pramuková, v. r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia: K.